

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului

† ANDREI,

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL COVASNEI ȘI HARGHITEI

*Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini,
har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi,
părintească binecuvântare*

Hristos a Înviat!

Domnul nostru Iisus Hristos a propovăduit, timp de trei ani și jumătate, cuvântul Evangheliei Sale, săvârșind multe fapte și minuni, care au uimit pe cei care l-au văzut și l-au auzit. Mulți dintre cei care l-au auzit doreau să-L urmeze, simțind o deosebită plăcere în a-L asculta. Între cei care L-au ascultat și s-au bucurat de minunile pe care le-a săvârșit au fost și cei cărora Domnul Iisus le-a făcut mult bine. I-a tămăduit de boli, le-a redat vederea și a izgonit duhurile necurate din cei îndrăciți. Toate minunile le-a săvârșit Fiul lui Dumnezeu din dragoste față de oameni.

Cei asupra cărora Mântuitorul Iisus Hristos S-a milostivit s-au bucurat ne-spus de mult, au fost plini de mulțumire, nu le-a mai trebuit nimic pe pământ, au stat alături de El și l-au urmat în permanență. Din Sfintele Evanghelii aflăm că au fost puțini aceia care au plecat de lângă El după ce s-au vindecat. Au mers la casele lor numai aceia cărora Iisus Hristos le-a spus: „Întoarce-te la casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu” (Luca 8, 39).

Numărul celor care doreau să fie în permanență cu Mântuitorul Hristos a fost foarte mare. Ca martori ai unor momente trăite în preajma lui Hristos, mărturiseau ceea ce au auzit cu urechile lor și ceea ce au văzut cu ochii lor. Sfintele Evanghelii vorbesc numai despre o parte din minunile pe care le-a săvârșit Domnul Hristos. Este important ca cineva să poată prezenta în scris ceea ce a spus și a săvârșit El.

În acest sens, Sfântul Ioan Evanghelistul ne precizează: „Dacă s-ar fi scris toate câte a făcut și învățat Iisus Hristos, nici în lumea aceasta n-ar încăpea cărțile care s-ar fi scris” (Ioan 21, 25).

Iubiți frați și surori în Domnul,

Pentru că suntem în Noaptea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, se cuvine să cugetăm acum la o persoană care L-a urmat pe El tot timpul și căreia i s-a arătat după Înviere. Este vorba despre Maria din Magdala, galileancă de neam.

Despre această femeie mironosiță, Sfântul Ioan Evanghelistul ne spune că a fost îndrăcită și că Domnul Hristos scosese din ea șapte diavoli. Înțelegem că ea a fost rău chinuită. Nici unul dintre noi, slujitori și credincioși, nu putem înțelege suferința mare prin care trece o persoană stăpânită de diavolul.

Dacă încercăm să înțelegem binele pe care Domnul Hristos l-a făcut Mariei Magdalena, putem să deducem bucuria ei imensă când a primit tămăduirea. Cuvintele ei de mulțumire erau neputincioase. Minunea aceasta și cuvântul Evangheliei au determinat-o să fie în permanență în apropierea Mântuitorului Iisus Hristos. A rămas îndurerată la prinderea, pătimirea și răstignirea Mântuitorului, împreună cu Fecioara Maria și cu Sfântul Ioan Evanghelistul. Aceștia L-au plâns, aceștia au suferit, dar tot aceștia s-au bucurat după aceea văzându-L înviat din morți.

Prima persoană care s-a bucurat să-l vadă pe Hristos înviat a fost Maria Magdalena. Sfântul Ioan Evanghelistul ne relatează dialogul dintre îngeri și Maria Magdalena: „Femeie de ce plângi? Ea le-a zis: Pentru că L-au luat pe Domnul și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20, 13).

Ceilalți trei Sfinți Evangheliști o menționează în primul rând pe Maria Magdalena alături de alte femei care purtau de grijă să procure miresme și să meargă cu ele la mormânt. Ele au pregătit miresme ca să ungă, conform tradiției, trupul lui Iisus cel așezat în mormânt. Trăiau în același timp sentimentele de neliniște și frământare, grija și frica au pus stăpânire pe sufletele lor mult îndurerate. Își făceau probleme și se întrebau cine le va prăvăli piatra de la gura mormântului. Curajoasă, Maria merge înaintea femeilor mironosițe la locul de îngropare; dorea să fie acolo, mai aproape de Hristos.

În timp ce ele mergeau spre mormânt, a avut loc Învierea, iar oamenii au simțit cu toți cutremurul. Soldații în timpul acestui cutremur au căzut cu toții cu fețele la pământ, iar un înger s-a coborât din cer și a dat la o parte piatra care era la ușa mormântului. Unii dintre păzitorii Sfântului Mormânt au mers la arhieri, anunțându-i despre toate aceste lucruri minunate (Matei 28, 1-11).

Maria Magdalena, care a ajuns prima la mormânt, a văzut piatra răsturnată, n-a mai așteptat pe celelalte mironosițe, a mers să spună în primul rând Sfinților Apostoli cele întâmplate. A alergat și i-a găsit pe Petru și pe Ioan.

Suferința din inima ei crescuse, era convinsă că cineva a profanat mormântul și l-a luat pe binefăcătorul ei, Iisus Hristos. Împreună cu cei doi Apostoli, Petru și Ioan, se îndreaptă spre mormânt. Este evident că aceștia au putut alerga mai repede decât ea. Primul care a ajuns a fost Sfântul Evanghelist Ioan, care a văzut piatra răsturnată de la ușa mormântului, dar nu a intrat – fricosul! A venit și Sfântul Apostol Petru și el a intrat în mormânt (Ioan 20, 6). Ajunsese și Maria Magdalena.

Sfinții Apostoli au văzut cele întâmplare, însă înmărmuriți, au plecat pentru că nu înțelegeau Scriptura, „că Iisus trebuia să învieze din morți” (Ioan 20, 9). Chiar dacă Învățătorul le vorbise despre Învierea Fiului Omului ei nu au înțeles nimic din aceasta, căci cuvântul acesta era ascuns pentru ei. Așadar, speriați, Apostolii pleacă.

Maria Magdalena nu mai avea unde să meargă. Stătea acolo cu inima sfâșiată de durere, istovită de puteri, și plângea privind mormântul gol. I s-au arătat doi îngeri care au întrebat-o: „Femeie de ce plângi? Iar ea răspunde: Au luat pe Domnul și nu știu unde l-au pus” (Ioan 20, 13). Fără ca ea să observe, în locul celor doi îngeri apare Domnul Iisus Hristos. Este prima arătare a Sa după Înviere. El i se arată acestei femei din care scosese șapte diavoli și începe să-i vorbească. Ea a considerat că vorbește cu un grădinar, cu un om pământean. Probabil din cauza ochilor împăienjeniți de lacrimi, datorită oboselii și stării sufletești, nu-l recunoaște pe Învățătorul. Cum am putea noi să descriem și să prezentăm starea ei sufletească? Pe de o parte, să vadă în fața ei îngeri, să dialogheze cu ei, iar pe de alta, să nu-i dispară starea aceea de durere. Când constată că are în fața ei un pământean, devine mai lucidă, și cuvintele ei se transformă în rugăminte: „Doamne, dacă Tu l-ai dus de aici, spune-mi unde l-ai pus, iar eu Îl voi lua” (Ioan 20, 15). Atunci Domnul Iisus o strigă pe nume: „Maria!” (Ioan 20, 16), și de data aceasta urechile unui trup istovit și ale unei inimi sfâșiate recunosc vocea lui Iisus.

Vedeți, fraților și surorilor?

Ce rol mare are comunicarea. Maria Magdalena Îl recunoaște într-o clipă, I se închină, și chiar mai mult, I se adresează cu cuvântul „*Rabuni!*”, cuvânt care denotă o apropiere.

În momentele acelea, cuprinsă de bucurie, ea se apropie de Iisus, Îi cade în genunchi și dorește să-i cuprindă picioarele, însă Domnul o oprește spunându-i: „Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu.” (Ioan 20, 17)

O bucurie imensă i-a cuprins inima Mariei din Magdala, nu mai putea nici să vorbească. Domnul Iisus îi încredințează misiunea să binevestească ucenicilor: „Mergi la frații mei și spune-le: Mă voi sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeu meu și la Dumnezeul vostru” (Ioan 20, 17). Având în vedere zelul misionar cu care Maria Magdalena l-a mărturisit până la sfârșitul vieții pe Hristos cel Înviat a treia zi din morți, Biserica Ortodoxă a numit-o întocmai cu Apostolii.

Iubiții mei frați și surori întru Domnul,

Se cuvine ca și noi, fiii Bisericii Ortodoxe Române, să trăim cât de intens bucuria Învierii, așa cum a trăit-o Maria Magdalena, pe care o prăznuim la data de 22 iulie. Cu toții suntem îndatorați, tineri și vârstnici, să devenim mărturisitori ai Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, să mărturisim dumnezeirea Lui, că El a fost fără de păcat. Nimeni să nu săvârșească glume sau să ia în râs cele sfinte. Învățătura Bisericii noastre ne spune: „Să nu iei numele Domnului, Dumnezeului tău, în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui” (Ieșire 20 ,7).

Nimeni dintre noi să nu se rușineze a-L mărturisi pe Hristos, căci El ne-a spus: „Oricine se va rușina de Mine în acest neam de oameni păcătoși și desfrânat și eu mă voi rușina de El înaintea Tatălui Meu” (Matei 10, 33).

Fiecare credincios care a participat la Sfânta Liturghie să mărturisească cele auzite și să spună tuturor celor din casă că *Hristos a înviat!*

Nimeni să nu deznădăjduiască, așa cum nici femeile mironosițe nu au deznădăjduit, pentru că spusele lor despre Înviere li s-au părut oamenilor ca o aiureală, o minciună. Entuziasmul Mariei din Magdala să fie și entuziasmul nostru. Nu putem să-L mărturisim pe Hristos cel Înviat dacă nu-L urmăm așa cum L-a urmat ea. Să avem grijă permanentă de a ne ruga Lui, să-L preamărim prin faptele noastre de dragoste frățească, românească și ortodoxă, având în inimi pe toți frații noștri creați de Dumnezeu pe fața pământului, îngăduindu-ne unii pe alții și sfătuindu-ne cu înțelepciune la săvârșirea faptelor bune. Să împlinim testamentul Sfântului Andrei, Mitropolitul Ardealului: „Fiți pe pace, aveți-vă bine și nu vă sfădiți!”.

Așa vom fi făcători de pace, devenind *fii ai lui Dumnezeu* (Matei 8, 9), rugându-ne și cultivând pacea între noi, între popoare, și pacea cu Dumnezeu Atoatecreatorul.

Închei aceste gânduri dorindu-vă ca bucuriile să sporească în sufletele fiecăruia dintre frațiiile voastre, acum și în vecii vecilor. Amin.

HRISTOS A ÎNVIAT!

† ANDREI

Episcopul Covasnei și Harghitei